

er Modstandere af den bevidste Undergravning af Ejendomsretten, som ligger i dette Forslag og ganske utvivlsomt tilstræbes af dette Forslags Forkæmpere.

Med Hensyn til Aldersrenten vil jeg gøre den Bemærkning, som dog maa staa for min egen Regning — jeg har ingen Ret til at udtale mig her paa mit Partis Vegne —, at det forekommer mig, at den Højde, Udgiften til Aldersrenten efterhaanden har naaet, maa rejse det Spørgsmaal, om man i Længden kan afvise Kravet om, at man paa dette Omraade i hvert Fald delvis skal gaa over til Forsikringsprincippet. Det forekommer mig, at naar man ser paa de stedse og meget hurtigt stigende Tal, som Finansloven udviser paa dette Omraade, kan man, naar man vil være ærlig, ikke skjule for sig selv, at Udviklingen er en saadan, at vort Samfund i Længden ikke kan bære denne Udgift.

Jeg vil ogsaa gøre nogle Bemærkninger baade med Hensyn til den allerede fremsatte Banklov og til adskillige af de meget vigtige Love, som man ved, at Regeringen arbejder med: Lærlingeloven, Aktieselskabsloven, Næringsloven, Revisionsloven o. s. v. Det Synspunkt, som vi fra vor Side maa ønske anlagt heroverfor, er, at man ikke for at undgaa Svindel, og hvad som staar i Forbindelse dermed, binder Næringslivet saa stærkt, at det ikke er muligt at leve. Bankloven skal jo omgive Bankerne med et Panser, som skal beskytte dem mod Svindel — saaledes maatte man nærmest forstaa den Tale, som den højtærede Erhvervsminister holdt om dette Forhold. Jeg vil gerne minde ham om, at naar man staar overfor den Opgave at skulle pansre et Skib, saa maa man tage visse Hensyn til Skibets Bæreevne. Det kan ikke nytte, man gør Panseret saa tykt, at Skibet ikke kan sejle, for saa naar man ganske vist at faa et Skib, der er i høj Grad sikret, men ogsaa et Skib, som er fuldkommen uanvendeligt. Det er denne fornuftige Afbalancering, som bør tilstræbes paa alle disse Omraader. Et uhyre karakteristisk Eksempel paa, hvorledes man af lutter Omhu kan komme til at gaa saa vidt, at man kvæler det, som man vil beskytte, er en Lov som Lærlingeloven, der paa visse Punkter har gjort det saa besværligt at være Læremester, at man har de største Vanskeligheder med at formaa Folk til overhovedet at paatage sig Uddannelsen af Lærlinge, hvilket jo atter virker skæbnesvangert ind paa hele Udviklingen.

Det Spørgsmaal, som imidlertid er og bliver Hovedspørgsmaalet, og som ogsaa

fra Regeringens Side før Valget saa klart og tydeligt blev gjort til Hovedspørgsmaalet, er Valutaspørgsmaalet. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde derom, at Valutaraadet var omgivet af en tyk Mur. Denne Mur er dog ikke tykkere, end at den højtærede Socialminister ved et Møde, der fandt Sted for nylig, udtalte sig ret uforbeholdent om, hvad der foregik i Valutaraadet, og det vil derfor paa Grundlag af disse Udtalelser — der egentlig maa siges at være fremsat offentlig, for saa vidt som det var et Møde, der refereredes — være muligt at diskutere de Planer, der er fremsat i Valutaraadet. Der falder jo et ejendommeligt Lys over den stærke Hemmeligholdelsespligt, som vi andre har maattet paatage os, naar man ser et af Regeringens Medlemmer udtale sig saa frit om disse Forhold. Muren er altsaa ikke tykkere, end at man kan trænge igennem den, men jeg skal ogsaa gerne respektere Muren som en Hindring, saa længe man fra Regeringens Side ønsker den respekteret som saadan.

Imidlertid lader der sig slutte visse Ting af de Udtalelser, som den nys udnævnte Nationalbankdirektør har fremsat, kombineret med, hvad den højtærede Finansminister sagde om, at han havde Haab om at opnaa Enighed om dette Spørgsmaal. Der rejser sig nu dette interessante Spørgsmaal: Hvem er det, den højtærede Finansminister har Haab om at opnaa Enighed med? Hvis det skal naas paa Grundlag af de Planer, som den nys udnævnte Nationalbankdirektør har, saa bliver det vel det, der populært kaldes Nedskæring af Kronen, og de Folk, som man saa vil søge at naa Enighed med, skulde altsaa være de Folk, som har gjort sig til Talsmænd for lignende Tanker; og det maatte da være de Herrer det ærede Medlem Hr. Pinstrup og den tidligere Landbrugsminister Hr. Madsen-Mygdal — nu er det jo ganske vist sandsynligt, at hvis man skulde naa til at gaa Arm i Arm, saa vilde det være nødvendigt at anbringe en Socialdemokrat imellem de to Herrer, efter hvad der senest er passeret.

Men disse Nedskæringsplaner maa — og det synes jeg der kunde være Anledning til at diskutere ved denne Lejlighed — møde bestemt Modstand fra en Side, nemlig fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaards. Det ærede Medlem har som Finansminister været Forslagsstiller med Hensyn til Optagelsen af de amerikanske Statslaan, som meget klart og tydeligt byggede paa den Forudsætning, at man skulde naa op til Guldparitet, eller i hvert Tilfælde naa betydelig nærmere op dertil, end man var